виросли діти гості роз'їхались
друзі – хто спився хто втік а хто йо*нувся
не викликає ні сліз ані сміху це –
сповнилось все що і мусило сповнитись

маска моя приростає до шкіри вже –
не впізнаю себе в жодному дзеркалі
ще проживу скільки там вже відміряно
але у снах все стрічаю померлих я

я – наче линва між берегами
вниз провисаю але не рвуся
я – телепорт я – переправа
я – проповідник стильних спокус

я поглинаю світло й повітря
води і землі
квіти і трави
я розростаюся наче повір'я –
вниз і угору
вліво і вправо
пульсами хвилями римами ритмами
музика входить разом зі світлом
вітер то пісню несе то молитву
майже нечутну ледве помітну
а цвіркуни і цикади і равлики
ніч розколисують ритмами тихими
я розчиняюсь і це мабуть правильно –
виросли діти гості роз'їхались